

De 1 minuut democratie

Vijf jaar voor de PVV in Brussel

Lucas Hartong

De 1 minuut democratie

De 1 minuut democratie

© 2015 Lucas Hartong

Dit is een uitgave via *Brave New Books*

ISBN: 97 8940 213 0430

Eerste druk: april 2015

Foto's omslag en binnenwerk: © collectie auteur, behalve pagina's 61, 62, 65 onder, 63 boven (EP), 63 onder, 64 boven/onder (Emiel van Dijk).

Hoewel alle zorgvuldigheid is betracht bij bronvermelding van citaten en foto's kan bij twijfel contact worden opgenomen met de auteur.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enigerlei wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Voor Rhea, Andreas en Jennifer
alsmede mijn geweldige ouders.
Mede dankzij hen ben ik wie ik ben.*

*Voor de andere drie musketiers:
Laurence Stassen, Auke Zijlstra en Patricia van der Kammen.
Wat hebben we een onvergetelijke tijd beleefd!*

*Iedereen zei dat het niet kon.
Dat wist ik niet en toen deed ik het.*

Epictetus

Inleiding

It is from numberless diverse acts of courage and belief that human history is shaped. Each time a man stands up for an ideal, or acts to improve the lot of others, or strikes out against injustice, he sends forth a ripple of hope.

Robert Francis Kennedy ¹

Ruim voordat ik in juni 2010 werd benoemd als lid van het Europees Parlement was ik al werkzaam als ‘betrokken en kritisch’ columnist voor diverse media. De wil echter om daadwerkelijk iets te kunnen veranderen ten goede van onze samenleving deed mij besluiten om mij kandidaat te stellen voor de PVV. Vanaf het eerste contact met partijleider Geert Wilders tot op de dag van vandaag ben ik hem dankbaar voor de kans die hij mij geboden heeft om die bijdrage te doen.

Daarbij heb ik altijd gezegd dat ik nooit politicus wilde worden, maar gewoon mijzelf wilde blijven om op het politieke vlak een duit in het zakje te doen voor een betere samenleving, net als ik deed als columnist. Daar geloof ik nog steeds in: mensen die op hun plaats in de samenleving *een duit in het zakje doen ten goede* en hun bijdrage leveren aan een betere toekomst voor onze kinderen. Niet alleen een betere toekomst, maar ook een beter heden. Noem het idealisme, noem het wat je wilt, maar ik geloof er nog steeds in. Die samenleving

vormen wij namelijk allemaal samen. Wij hopen allemaal op een *samen*-leven in vrede, vrijheid en geluk. Als dat niet meer ons gezamenlijke streven is dan houdt alles op. Helaas bestaan die mensen ook: zij die nergens meer in geloven en ons samenleven onmogelijk willen maken. Zij zijn vooral te vinden in samenlevingen die op hun eind lopen: die in islamitisch bestuurde landen.

Ik geloof dat wij vandaag iets goeds aan het verliezen zijn. Iets dat fundamenteel is voor onze samenleving. Daarom ben ik voortdurend vastbesloten om dat goede terug te veroveren, omdat ik een liefde heb meegekregen voor ons land en werelddeel dat zo gevormd is door de eeuwen heen tot wat het nu is. Dat heeft niet uitsluitend te maken met politiek, maar wel veel. Politiek kan namelijk lang niet alles oplossen wat er mis is in onze samenleving, maar wel een substantiële bijdrage leveren.

Politiek kan niet los worden gezien van filosofie, theologie en sociologie. Alles is met elkaar verweven. Mensen geloven ergens in, handelen daarnaar en dat vindt zijn uiting in het dagelijkse leven. Politici pogen de samenleving leefbaar te houden voor en namens al die mensen die een mening of overtuiging hebben en alles in zo goed mogelijke banen te leiden. Politici kunnen de samenleving echter niet vormen omdat mensen zelfstandig zijn. Politici moeten dat ook niet willen. Wel kunnen zij de samenleving *misvormen* door verkeerde beleidsbeslissingen en foute politieke keuzes, waardoor de vrijheid van de individuele mens, maar ook van de samenleving in haar geheel, ernstige schade oploopt. De taak van een politicus is dus belangrijk, vooral als die verkeerd wordt opgevat en uitgevoerd. Daarover gaat dit boek.

Het is mijn persoonlijke visie en dient als zodanig te worden opgevat. Hoewel ik de PVV van harte vertegenwoordigde in het Europees Parlement is dus niet alles wat in dit boek staat de mening van de PVV, maar die van mij persoonlijk. Mijn werk voor de PVV deed ik van harte en zag ik als essentieel voor herstel van ons land en Europa als geheel. Ik ben en blijf ervan overtuigd dat als de PVV er niet was, onze huidige toestand politiek gezien veel en veel erger was geweest. Dankzij de PVV en haar wegbereiders Bolkestein, Hirsi Ali en Fortuyn

is er enorm veel goeds tot stand gekomen voor Nederland en haar prachtige burgers. Wij zijn een land met een rijke erfenis aan democratie, tolerantie en veelkleurigheid. Om dat te behouden moeten voortdurend essentiële *en de juiste* beslissingen worden genomen. Zoals uit dit boek zal blijken zijn dat nooit eenvoudige beslissingen. Het zijn doorgaans beslissingen die met veel denkwerk en analyse genomen dienen te worden, omdat leiding geven geen goedkope en gemakkelijke taak is.

Helaas was het als PVV-politicus bovendien een ondankbare taak, waarnaar veelvuldig met ongefundeerde modder werd gegooid. Tegelijkertijd troostte ik mijzelf dan met de gedachte dat het moddergooien doorgaans begint als de inhoudelijke kracht, of het schrijnend gebrek daaraan, het laat afweten. Bij gebrek aan goede, overtuigende argumenten gaat men over op het persoonlijk aanvallen van politici die het wagen er een andere mening en visie op na te houden dan de massa. Het zij zo. Ik wist mij opmerkelijk genoeg steeds meer gesteund door weldenkende mensen, die trots zijn op dat wat ons land door de geschiedenis heen heeft weten te bereiken en die bereid zijn dat te verdedigen tegen welke aanval dan ook.

Het zijn mensen die zich niet schamen voor hun achtergrond, afkomst en standpunten. Mensen die het lef hebben om er anders over te denken dan wat van hen verwacht wordt door de linkse elite die hen wel even wil voorschrijven hoe men dient te denken. Helden, die net als de Watergeuzen in opstand zijn gekomen tegen een heersende kliek die ons liever nog vandaag dan morgen zou willen uitleveren aan superstaat Europa. Een nachtmerrie, waarvan ik hoop (en verwacht) dat die nooit werkelijkheid zal worden. Nederland is door de geschiedenis heen namelijk knap koppig en eigenwijs gebleken. Eigenschappen, die ons tot nu toe geen windeieren hebben gelegd en die ons uiterst kwalijk worden genomen door 'Brussel'. Ik hoop en werk er keihard aan, dat die koppigheid ons de komende tijd in staat zal blijven stellen om te zeggen: *We, the people* zijn het zat en trekken een grens! Wij denken er anders over en staan voor wat wij geloven.

Er is namelijk niets mis met Nederland en het merendeel van haar burgers. De linkse elite heeft ons dat doen geloven. "Wat is er gebeurd

met het ooit zo open en tolerante Nederland”, vragen zij zich semi verbijsterd en hardop af. *Er is echter niets mis met ons land en wat wij als dierbaar beschouwen.* De linkse elite wil ons land met krachtige middelen onderwerpen, net als andere vreemde mogendheden ooit poogden te doen. Onze tegenstanders koesteren niet de tijdloze normen en waarden die wij als Nederlands volk hebben leren waarderen: ons geloof in een God-gegeven vrijheid, vertrouwen in een open en eerlijke vrije markt en de zekerheid dat onze historische voorouders het niet bij het verkeerde eind hadden toen zij de basis voor onze Nederlandse samenleving met haar unieke eigenschappen legden.

Het roer hoeft niet om richting een links beleid. Er is niets mis met vrij ondernemerschap of eerlijk bankieren. Dat wil niet zeggen dat er geen zwakheden en fouten in ons systeem zijn. Die zijn er wel degelijk en de ernstige uitwassen die gezorgd hebben voor leed en pijn dienen onmiddellijk en zonder terughoudendheid te worden benoemd en aangepakt, maar de goede unieke eigenschappen van ons land mogen er zijn en gekoesterd worden. Er is geen behoefte aan wanorde en chaos om een nieuw land te creëren. *Er is juist behoefte aan rust en koesteren van goede verworvenheden.*

Veel mensen hebben vandaag de dag grote moeite om werk te vinden en kennen helaas ook verdriet. Wij gaan door een moeilijke tijd in onze Europese geschiedenis en ‘Brussel’ neemt daarbij doorgaans precies de verkeerde beslissingen door de overheid te willen vergroten en centraliseren in Europa, terwijl de landen en volken juist schreeuwen om waardering voor hun unieke karakter en kleuren. Zij willen de zelfbeschikking handhaven die ons eeuwenlang voorspoed, rijkdom en veiligheid hebben gebracht. Wat er mis is in Europa is niet dat er iets mis is met Europa an sich. Ons werelddeel, onze landen hebben geen behoefte aan fundamentele veranderingen. Zeker niet zoals ‘Brussel’ die wil. *Er is behoefte aan werkelijk leiderschap en de juiste politieke beslissingen, die recht uit het hart komen.*

Teveel is de internationale politiek afhankelijk van korte termijn beslissingen. De waan van de dag regeert. Wat vanochtend in de krant staat is ’s middags een spoeddebat en ’s avonds voer voor de Klets- en

Wauwelprogramma's van onze tijd. Er is nauwelijks tijd om op langere termijn te besturen en grotere visies op onze tijd de mogelijkheid te geven om uitgewerkt te worden in alledaagse beleidsbeslissingen die zegenrijk zijn voor onze burgers, opdat zij in vrede en veiligheid kunnen studeren, wonen, werken en reizen. De waan van de dag en met name die in Europa dicteert keer op keer dat nog meer geld wordt uitgegeven aan een nog grotere overheid die nog meer van onze individuele levens gaat beheersen. Het was in- en intriest om dagelijks in mijn werkzaamheden te moeten vaststellen dat de Europese overheid een *big spender* is met grote letters.

De grote visie van onze voorouders op de samenleving en overheid is geheel uit beeld verdwenen en de politieke elite heeft zich diep gebogen voor het altaar van de Mammon: geld verdwijnt in een diepe put alsof het niets is en kritische kanttekeningen daarbij worden door de nieuwe politieke Baälpriesters weggehoond, als ware het een groots feest der zotheden. Dat is het vaak ook tijdens de eindeloze commissievergaderingen in Brussel en Straatsburg. Het 'feest van de democratie' is verworden tot een wanhopige poel des verderfs waar ons belastinggeld in hoog tempo verkwanseld wordt en dat zonder enige democratische controle. Onze kinderen en kleinkinderen zijn hiervan het eerste slachtoffer. Zij zullen straks een rekening gepresenteerd krijgen die hun krachten verre te boven zal gaan en dat is onze schuld. Wij stonden erbij en keken er vaak naar, zonder iets te kunnen doen omdat een euroklike in haar oneindige dwaasheid besloot om de rekening door te schuiven en de vreselijke gevolgen van haar wanbeleid neer te leggen bij degenen die dat het minst verdienen.

Hieraan wilde ik nooit schuldig worden. Dit boek is een aanklacht tegen de Euroklike. Ik wil mijn stem blijvend laten horen. Waarom? Omdat ik, net als de stichters van de Amerikaanse republiek, nog steeds geloof in het adagium van een overheid '*by the people, of the people and for the people*'. Noem het populisme, noem het politiek van de koude grond, noem het wat u wilt, maar ik blijf eraan vasthouden. Ik geloof nog steeds in de kracht van onze vrije burgers die land en volk liefhebben. Die nog steeds anders denken over de samenleving en de visie van een vrij en onverveerd volk weigeren op te geven.

Noem mij dwaas, maar dan ben ik dat graag. De toekomst van onze kinderen en kleinkinderen heeft vaker in handen gelegen van een creatieve en vastberaden minderheid die met niet minder genoegen nam dan de overwinning op het kwade. Zolang het mij gegeven wordt om als politicus actief te zijn zal dit mijn boodschap zijn en blijven. Een minimale overheid, vrije markt en burgers, sterke gezinnen en een uitiem respect voor persoonlijke, *beschaafde vrijheid*. Als die basiswaarden worden besmeurd of beschimpt zult u mij vinden. Zij moeten voortdurend worden bewaakt, verdedigd en gekoesterd. Het gaat tenslotte om onze toekomst.

Tot slot het waarom van de titel van dit boek: de 1 minuut democratie. Ik streed en strijd voor vrijheid. Beschaafde vrijheid, die ertoe leidt dat eenieder in vrede en veiligheid kan leven. Helaas wordt die vrijheid ernstig bedreigd door het monstrum dat de EU is geworden. Ik mocht de afgelopen jaren mijn bijdrage leveren middels het voortdurend stellen van kritische vragen, het schrijven van artikelen voor de pers en meewerken aan programma's die laten zien hoe ernstig het werkelijk is gesteld met die EU. Ik deed dat ook door het spreken in de plenaire vergaderingen van het Europees parlement. Vaak kreeg ons team van vier Europarlementsleden niet meer dan 1 minuut toebedeeld om een statement te maken. Een debat kun je het niet eens noemen. Wat een vreugde gaf het echter om al die 1 minuut speeches te gebruiken om de stem van de Nederlandse burger te zijn, die het helemaal heeft gehad met de elitekliek in Brussel! Al die minuten zorgden er hopelijk voor dat de steen die de EU is vroeg of laat zal barsten. Het gezegde gaat dat 'de kracht van de reclame in de herhaling zit'. Welnu, de kracht van de democratie zit in het steeds weer laten klinken van woorden van waarheid, die, naar ik van harte hoop, zullen zorgen voor de instandhouding van onze gekoesterde vrijheid. Laten we dat nooit vergeten. Als die boodschap beklijft na het lezen van dit boek dan is mijn opdracht geslaagd.

Voorjaar 2015.

Elk begin is moeilijk

*Kritiek kunnen we vermijden door niets te zeggen,
niets te doen en niets te zijn.*

Aristoteles ²

Wie vandaag de dag politicus is of wil worden is eigenlijk een tikkeltje gestoord. Kinderen willen geen politicus worden, maar piloot, brandweerman, dierenarts of filmster. Zeker geen politicus. Ieder jaar publiceert Elsevier een prachtige lijst van wat mensen in bepaalde beroepen verdienen en wat de waardering of geloofwaardigheid van deze mensen is. Piloten eindigen steevast bovenaan, politici onderaan. Opmerkelijk, want we durven ons leven kennelijk wel in handen van een technisch getraind iemand te geven die weet hoe een vliegtuig werkt, maar niet in handen van een persoon die dagelijks beslissingen over ons leven moet maken, die stevige consequenties hebben.

Politicus word je niet. Het komt op je weg, tenzij je een carrièretijger van het ergste soort bent. Wie carrière wil maken kiest voor het bedrijfsleven of de financiële wereld, maar zeker niet voor de rare wereld die politiek heet. Voordat ik actief werd in die politiek was ik schrijver van columns. Korte of langere stukjes die her en der werden geplaatst, met name op internet. In de tijd dat ik dat deed was internet sterk in opkomst, als alternatief naast de gedrukte media. Vandaag de dag is dat net andersom *-serves them right!-* maar wie in mijn tijd voor

die main stream media schreef was gearriveerd. Wie voor internet schreef mocht zich gelukkig prijzen met een paar duizend lezers. Betrokken en aardig hoog opgeleide lezers, dat dan weer wel.

Het schrijven van columns had altijd al mijn interesse. Spelen met woorden, zinnen vorm geven en een mening tot uitdrukking brengen. *Hit and run*, zeg maar. Geen ellenlange stukken met uitgebreide analyses, maar in een paar krachtige penseelstreken iets neerzetten dat bij voorkeur ook nog hout snijdt en mensen tot nadenken aanzet. Uitdagen, intrigeren en tot actie prikkelen. De vorm is belangrijk voor een columnist, want als die niet aanspreekt haken lezers al snel af. Vorm is echter niet alles bepalend, want het moet wel ergens over *gaan*. Het lijkt warempel wel een beetje op de politiek. Een column die vorm en inhoud smakelijk weet te combineren raakt niet alleen het oog, maar ook verstand en hart. Wie dat in mijn tijd ongelooflijk goed wist te doen was Pim Fortuyn in zijn beroemde en later verzamelde Elsevier columns. Fortuyn was een man die niet alleen puntig wist te schrijven, maar die het bovendien qua vorm en presentatie uitstekend wist te brengen. Zijn columns daagden uit, initieerden vele daden bij evenzoveel mensen en brachten lezers verder. In dat opzicht waren het revolutionaire juweeltjes en zij zetten ook mij aan het denken.

Voordat Fortuyn als politicus opkwam begon hij als *denker*. Zijn kijk op de wereld kwam voort uit een basisfilosofie. Fortuyn was minstens zo veel denker als doener; een feit dat velen later vergaten, maar wat een prima weerslag heeft gekregen in zijn onvergetelijk boek *De verweesde samenleving*. Een boek dat ik meerdere malen heb gelezen toen ik nog actief was als columnist en dat mij diep trof. Niet alleen de columns die hij schreef raakten mij, maar evenzeer zijn complete optreden in de media, zijn persoonlijke presentatie en visie op de samenleving. Fortuyn was wat hij schreef en leefde zijn gedachtenwereld voor. Dat werd later door hemzelf verwoord in de beroemde uitspraak 'Ik zeg wat ik denk en ik doe wat ik zeg'.

De reden dat ik columns ging schrijven was gelegen in het feit dat ik altijd interesse heb gehad voor de samenleving en dan met name *mensen* die de samenleving vormen. Individuele leden van de samenleving geven vorm en inhoud aan de maatschappij. Mensen met

visies, ideeën, filosofieën en religies doen een duit in het zakje en geven kleur en inhoud aan de dagelijkse werkelijkheid. Geschiedenis en actualiteit komen samen om de toekomst vorm te geven. Mensen dragen een achtergrond met zich mee en gieten die in de vorm van politiek om anderen te overtuigen van hun al dan niet vermeende gelijk. Socialisten, christen-democraten, nihilisten en dromers pogen zo op de publieke markt anderen te winnen voor hun denkbeeld en dat komt samen in de dagelijkse smeltkroes van de parlementaire democratie. Die vele visies tenderen nogal eens te botsen en daar ontstaat het werk van de columnist en trouwens ook de journalist. Hoe steviger de botsing, des te aantrekkelijker voor die twee. Er ontstaan juweeltjes van verbale werkstukken naarmate het politieke vuurwerk heviger wordt, getuige de periode dat Fortuyn in opkomst was. Nooit eerder werd er zoveel geschreven over politiek en nooit eerder werden zoveel mensen opnieuw of voor het eerst betrokken bij de politiek en hun samenleving.

Mijn columns gingen bijna altijd over het snijvlak van overtuiging, politiek en geschiedenis. Immers: niets wat vandaag gebeurt vindt zomaar toevallig plaats. Zo kwam ook Pim Fortuyn niet plotseling uit de lucht vallen. Zijn opkomst was dan wel spectaculair, maar het wachten was al geruime tijd op *iemand* die de oude politieke gevestigde orde zou gaan aanpakken. Fortuyn deed dat op dermate flamboyante en opmerkelijke wijze dat hij de uitverkorene was om die taak op zich te nemen en hij deed dat ongelofelijk sterk. Het vermolmde systeem van oude partijbelangen en dichtgetimmerde politieke afspraken spatte in ongelofelijk snel tempo uit elkaar. Wij stonden erbij en keken ernaar. Misschien was de tijd erg rijp voor die afbraak, maar het blijft tot op de dag van vandaag opmerkelijk dat het zo snel en zo spectaculair ging.

In de tijd dat ik columns schreef las ik ook veel. Alles wat zich in de dagelijkse werkelijkheid voordeed probeerde ik te plaatsen in een groter perspectief, een groter geheel. Een columnist poogt namelijk ook de dagelijkse werkelijkheid te duiden, als een toeschouwer. Hij analyseert, reduceert, deduceert en komt uiteindelijk tot een conclusie die al dan niet gedeeld wordt door de lezer. Soms lacht de lezer, soms huilt die mee met het beschrevene. Soms ook raakt de